

Szeretet

Akik ismerik, ma is hallják: „Ti ne féljetek!”

2020

ÁPRILIS

4. szám

A ROMÁNIAI MAGYAR BAPTISTÁK LAPJA – ÚJ SOROZAT: XXXI. ÉVF. – ALAPÍTÁSI ÉV: 1921

A kolozsvári missziókerület
csendesnapjának résztvevői

Kéfas és a feltámadás (Mk 16:7; 1Kor 15:5a)

TARTALOM

- Koronavírus-járvány
- Bemerítés Szöllősen és Telkiben
- Szolgálattevők Szentjánoson
- Interjú egy örmény baptistával
- Csendesnap Zilahon és Kiskapuson
- Húsvéti írások
- TELEK; teológiai felvételi
- Sikerképleteink kudarca

„Az elmúlt harminc évben fokoza-
atosan homályba merült a köztudat-
ban az igazi, őszinte közösségi élet
iránti vágy. Lehetett volna gyakorolni,
de sokak számára nem volt ez fon-
tos. Amikor fékező tényezők jelent-
keznek, vajon rájövünk arra, hogy jó
és szükséges a közösség, értékelni
kell, és nem mellőzni?”

Ezekben a napokban az egész világ forrong. Amikor írom e sorokat, éppen Eországos sürgősségi vészhelyzetet hirdetnek a Covid-19 koronavírus mi-
att. Az emberek félnek, pánikszerűen vásárolnak, az iskolások kényszerszüne-
ten, a gyári munkásoknak nem tudni meddig lesz munkájuk. Sok a megvála-
szolatlan kérdés, a bizonytalanság, az aggodalom és a stressz. Ez a betegség
legalább két dolgot tesz egyértelművé: a világ nagy baja a rohanás és le kell áll-
ni, és a másik, hogy a gyülekezeteinkben is kell változás, programokban, struktú-
rákban és hozzáállásban. A világnak jel, amely mutat a megoldásra, nekünk
vizsga, amely előrébb vihet az érettség és használhatóság útján. Ahogy a tanít-
ványok Jézus kinszenvedése alkalmával nagy dolog előtt álltak és sok kérdéssel
szembesültek, – és ezt a krízist feldolgozták a javukra, nagy reformátorok let-
tek, a hit hősei, akik az evangéliumot elvitték az egész akkor ismert világba –,
úgy mi is változhatunk és változtathatunk Isten segítségével másokon.

Szeretném Péter életének azon mozzanataira ráirányítani a figyelmet Jézus
halálával és feltámadásával kapcsolatosan, amelyek megmutatják előrehaladá-
sát és a megoldást.

Nagyhéten egy botladozó hívő embert látunk Péterben. Van hite, de meginog.
Fogadkozik, hogy kész meghalni is Jézusért, de nem ezt teszi. Elalszik imádko-
zás közben és dühében levágja a főpap szolgájának fülét. Nem tud gyógyítani,
mint Jézus, csak üt-vág. Messziről követi Jézust, nem ragaszkodik hozzá. Képes
hazudni, szitkozódni és megtagadni is Őt. Nem mond igazat, elvegyül a tömeg-
ben, hogy ne ismerjék fel és úgy viselkedik, mintha soha nem ismerte volna Őt.
És mi? Szerintem ugyanígy viselkedünk. Beszélünk, ígéreteket teszünk, de nem
teljesítjük azokat. Az imádság helyett alszunk, a szavainkkal vágunk, >>>

:: KÖZLEMÉNY ::

A koronavírusval kapcsolatosan napról napra változik a helyzet és egyre rosszabb, ahogy ezt a hírekben is lehet látni, hallani. A fertőzés előrejelzések szerint áprilisban éri el a tetőfokát Európában. Az iskolák és óvodák is zárva lesznek legalább április végéig. A szakértők szerint a leghatékonyabb módja annak, hogy a fertőzést lelassítsuk, az az otthon maradás.

Ennek fényében, Isten és a testvériség előtt is felelősségteljes hittel megállva, valamint a helyzet súlyosságára való tekintettel szövetségünk elnöksége **JAVASOLJA** a gyülekezeteink istentiszteleti alkalmainak a **FELFÜGGESZTÉSÉT** meghatározatlan ideig (ezzel kapcsolatosan értesíteni fogjuk még a testvériséget).

A temetéseket a legszűkebb családi körben tartjuk.

Olyan helyeken, ahol nem áll fenn közvetlen veszély, és amíg nem tiltja be teljesen a törvény az összegyülekezést, jónak látjuk a közvetítések és esetleg szűk háziközösségek kombinációját alkalmazni a gyülekezeti alkalmak helyett.

Ebben az időszakban a szövetségi iroda is zárva lesz, sürgős esetekben igénybe vehetők a következő telefon-számok: 0735 500007, 0735 500985.

Ugyanakkor, szeretettel kérjük és hívjuk a testvériséget a józan hozzáállásra, és kitartó imádkozásra. Imádkozunk a lelkipásztorokért és a gyülekezetek vezetőiért. Nehéz döntéseket kell hozniuk és szükségük van mennyei bölcsességre. A teológiai szemináriumon nem volt külön

tantárgy ezeknek a nehéz időknek a kezelésére. Imádkozunk idős testvéreinkért, hogy az Úr védelmezze meg őket. Ők a legsérülékenyebbek és mégis talán ők azok, akik legkevésbé aggódnak. Imádkozunk a gyülekezeteinkért, hogy az Úr kedveltesse meg újra a hívókkal az otthoni családi áhitatokat és a szűkebb házi alkalmakat.

Az Úr Jézus az Ő ígérete szerint velünk marad a világ végezetéig, ezért az Ő kicsiny nyájának bátornak kell lennie. Ez a vírus, a legrosszabb esetben is csak az első, fizikai halált okozhatja. A bűn vírusa az, ami a második, az örök halál okozója, ami sokkal rosszabb. Az embernek ettől sokkal jobban kellene félni. Erre is, arra is, a megoldás Jézus!

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem.” – Jn 14:1

Imádkozó szívvel és áldást kívánva a gyülekezeteink életére, maradunk szeretettel,

A Romániai Magyar Baptista Gyülekezetek
Szövetségének **elnöksége**

>>> a tekintetünkkel ölni tudnánk. Beszédünk sem mindig igaz, sokszor kétértelmű, sikamlós. Péter megbánta hűtlenségét és sírt. Ez az igazi megoldás: megbánni a bűnt, megsejtenie azt és szakítani vele. Ha a te szívedet is probléma vagy bánat nyomja, mondd el Jézusnak ezen az ünnepen!

A feltámadás reggelén egy **bizonytalan hitű ember áll előttünk**. Van bűnbánat szívében és bűneire bocsánat, de nincs békessége, sem életcélja. Ott van a tanítványokkal, de félti életét. Bezárkózik. Sok hívó sajnos ugyanígy magába zárkózik, senkivel nem beszél, és ami még rosszabb: nem hirdeti Jézust, nem tesz bizonyosságot. De amikor az asszonyok hozzák a hírt, hogy Jézus nincs a sírban, Péter elindul, hogy lássa mi történt. Személyesen akart meggyőződni mindenről! A békesség a meggyőződés útján jön. Tegyük mi is ezt. Induljunk el, hogy lélekben találkozzunk Jézussal, győződjünk meg személyesen hogy Ő él és törődik velünk.

Péternek van már békessége, de mit tesz vele? Mi lesz élete célja? Elmegy halászni, pedig nem erre kapott megbízatást. Mindig céltalan az életünk, ha nem Jézus utasításai szerint járunk el. Péterék egész éjjel hiába halásztak, mert ez történni, ha nem engedelmeskedünk Krisztusnak: kínlódunk, kimerülünk, bosszankodunk és haragszunk. De Jézus eljött hozzájuk, megállt a parton és beszélt velük, utasította őket, ők pedig engedelmeskedtek. Sok halat fogtak! Az áldásban Péter felismerte a feltámadt Krisztust és alig várta, hogy vele lehessen! Elfogadta az ebédet Jézustól, Aki ezt kérdezte tőle: „szeretsz-e engem?” Péter őszintén elmondja bűnét, bukását és beismeri, hogy igyekszik és akarja Jézust szeretni, de önerőből nem megy. Nem fogadkozik már, hanem alázatosan, örömmel elfogadja Jézus utasításait és buzgón szolgál Istennek, lásd az Apostolok Cselekedeteit! Van már életcélja, tudja, mit kell tennie!

Nagyon fontos mind a békesség, mind az életcél. Ha csak békességünk van, akkor azt gondolhatjuk, hogy tehetünk bármit, mint Péter, mehetünk halászni, vadászni, gyűjthetjük a bélyegeket, régi könyveket. Nem rossz dolgok ezek, de nem az evangélium előrehaladását szolgálják és bennünket kimerítenek és kifosztanak (mert néha sok-sok pénzbe kerülnek). Kell a céltudatosság is, és azt Jézus határozza meg, Ő parancsolja, Ő küld a föld végére Róla bizonyosságot tenni. Ha csak célok vannak előttünk, akkor büszkeség tölt el, olyan emberek leszünk, akik a saját erejükre támaszkodnak. Ilyen vallásos ember sok van, de Jézus nemcsak vallásos embereket akar, hanem hívőket, odaszántakat és vezethető-tanítható embereket. A feltámadás ereje akkor költözik életembe és lesz látható szolgálatomban, ha a békesség és az életcél mind Jézus Krisztustól jön, abból hogy kibékültem Vele és Neki adtam át életemet: „élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus és amely életet most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem...” (Gal 2:20) **Ilyen, áldásokban és lelki erőben gazdag Feltámadási ünnepet kívánok!**

Szűcs Sándor lp., pasztorációs alelnök

A koronavírus-járvány margójára

Olyan helyzettel állunk szemben, amelyet nem tapasztalt ez a generáció, ezért nem könnyű kiegyensúlyozott, józan és bölcs hozzáállást tanúsítani. Egyik szélsőség a nemtörődomség, másik a pánik. E sorok írásakor egyre nő azok száma, akik koronavírussal fertőződtek meg. Elbagatellizálva a dolgokat, nemcsak veszélynek teheti ki az ember magát vagy környezetét, hanem elmegy azok mellett a tanulságok mellett is, amiket Isten éppen egy ilyen helyzet által szeretne megtanítani. A félelem börtönébe zárva nagy az esélye, hogy az ember figyelmét ismét elkerüljük az építő és hasznos következtetések. Az alábbiakban **Mark Oden, olaszországi lelkipásztor** gondolatai alapján következzen néhány tanulság.

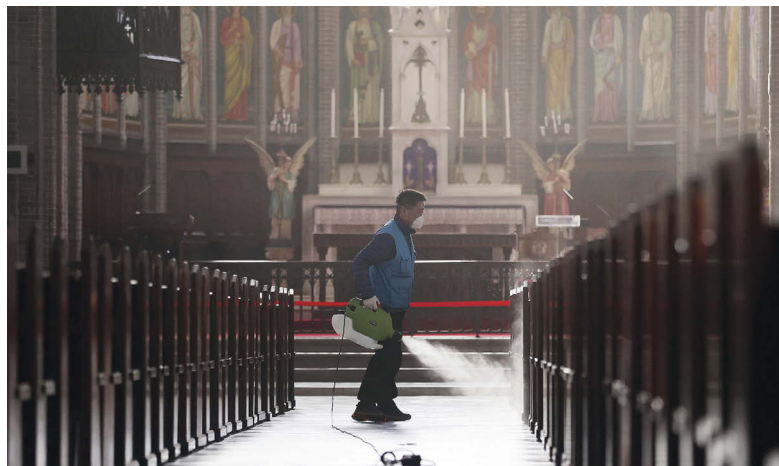
1. Tudatosul bennünk az emberi élet törékenysége. Ez a globális válság megtanítja nekünk, mennyire gyengék vagyunk emberekként. Az ember hajlamos magát erősnek, hatalmasnak gondolni, problémáktól mentes körülmények között elképzei, hogy mindent ő ural. Az igei állítás tökéletesen megállja a helyét: „az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága. Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni” (Zsolt 103,15-16). Milyen reakciót kell ez kiváltson belőlünk? Az ember ne gondoljon könnyelműen az életre, arra, hogy alanyi jogon részesülhet annak áldásaiban, inkább a zsoltáros lelkületével gondoljon az Istentől kapott napjaira: „Taníts úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk” (Zsolt 90,12)!

2. Észrevevesszük, hogy egyenlőek vagyunk. A világ szerint különbözünk, de ha egy vírusról van szó, mindenki egyforma. A betegek között vannak egyszerű emberek, hírességek, sportolók, sőt államelnökök is. Világossá válik, hogy embertársaink vagy magunk rangsorolásai mennyire szubjektívek és sok esetben alaptalanok. Talán azt az igazságot is jobban megértjük, hogy Isten nem személyválogató (5Móz 10:17).

3. Nem mi irányítjuk a dolgokat. Az ember szereti úgy érezni, hogy kezében tartja az irányítást. Ez sikerülhet is az élet egyes területein, de nem az igazán nagy dolgokban. Az irányítás illúzióját egy megjelenő vírus is képes eloszlatni. Ez az állapot a következőképpen fogalmazódik meg: „Rejtve van sorsom az ÚR előtt, nem kerül ügyem Isten elé” (Ézs 40:27), amire a válasz: „Hát nem tudod, hát nem hallottad? Örökkévaló Isten az ÚR, ő a földkerekség teremtetője! Nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen” (Ézs 40:28). Ha rájöttél, hogy nem te irányítod a körülményeket, bízz abban, Akinek van hatalma erre!

4. A kirekesztettség, a korlátozások hatása. A karanténban levő emberek és a fertőzés-gyanúsak átélhetik, hogy a környezetük elidegenedik tőlük. Ezt nem könnyű elviselni. A gyülekezés is korlátozva van, a kommunista rendszer óta nem történt olyan, hogy direkt vagy indirekt módon tiltva lettek volna a gyülekezeti alkalmak. Az elmúlt harminc évben viszont fokozatosan homályba merült a köztudatban az igazi, őszinte közösségi élet iránti vágy. Lehetett volna gyakorolni, de sokak számára nem volt ez fontos. Amikor fékező tényezők jelentkeznek, vajon rájövünk arra, hogy jó és szükséges a közösség, értékelni kell, és nem mellőzni?

5. Meg kell érteni a félelem és a hit közötti különbséget. Az emberi természet reakciója a félelem. Vajon hol rejtőzik a

fertőző, láthatatlan vírus? Egy másik lehetőség a Krisztusba vetett hit. A hit harcát meg kell harcolni ilyen területen is, mint az az ember, akinek a fiát a tanítványok nem tudták megszabadítani a démon hatalmából, és Jézus, amikor megjelenik, hitet kér tőle. De, az nagyon őszintén kiált fel: „Hiszek! Segíts a hitelenségemen” (Mk 9:24)! Az elővigyázatosság nem feltétlenül félelemből fakad, és a vakmerőség nem egyenlő a hittel.

6. Szükségünk van Istenre, és kell gyakoroljuk az imádkozást. Az ember élete olyan, mint a mező virága, azonban nem a tehetetlenség és a beletörődés az egyetlen megoldás. Van egy mindenható Istenünk a mennyben, akit meg lehet keresni a mi imáinkkal. Lehet imádkozni az ország vezetőiért, hogy bölcs hozzáállással és döntésekkel segítsék elő a járvány legyőzéséért folytatott harcot. Az orvosokért és az egészségügyi ellátó rendszerben dolgozókért, hogy erejük sokasodjon meg ebben a megterhelő időszakban. A betegekért, az idősekért, a rászorulókért. Magunkért is, hogy legyünk felkészülve arra, amit tennünk kell, illetve arra, amit el kell hordoznunk.

7. Különbséget kell tenni a fontos és kevésbé fontos dolgok között. A mindennapok forgatagában sok minden életünk részévé válik. Egyes dolgok elengedhetetlenül fontosnak látszanak, szívünkhöz nőttek. Az aktuális helyzet átírja a fontossági sorrendet. Meg lehet lenni a kedvenc csapat mérkőzése nélkül, a Bajnokok Ligája vagy a Forma 1 nélkül. Szinte hihetetlen sokaknak, de igaz! Meg lehet lenni olyan tárgyak nélkül, aminek a megvásárlása már régóta tervben volt, de rájövünk, hogy nem is annyira fontos, mint gondoltuk! Ezzel párhuzamosan felértékelődnek korábban elfelejtett, háttérbe szorult dolgok. A tárgy veszít az értékéből, a személy pedig értékesebb lesz.

8. A reménység tárgya. Ha a koronavírusról van szó, akkor az ember reménykedik a járvány minél könnyebb lefolyásában, lehetőleg a megbetegedés elkerülésében. Van azonban egy másik járvány, ami az egész világot vörös zónává nyilvánította, ez nem más mint a bűn. Ez alól nincs kivétel, és az is szomorú, hogy minden esetben végzetes kimenetelű. Milyen reménység van ezzel a járvánnyal kapcsolatban? Az Úr Jézus eljött ebbe a világba, ahol arat a bűn vírusa, és a Golgotán az életét adta a bűneinkért és feltámadott a megigazulásunkért. Jézusba vetett hit által lehet megszabadulni a bűn járványának pusztító erejétől. Ettől megszabadulva, még ha a koronavírus fenyeget is, megvan az a reménység, hogy egy örök város tökéletes körülményekkel vár: a Mennyei Jeruzsálem.

Fazakas György lp., oktatási alelnök

BEMERÍTÉS Érszöllősen. 2019. november 3-a kivételes nap volt az érszöllői gyülekezet életében. A délelőtti folyamán bemerítési istentiszteletre került sor, amely során három fehér ruhás vallotta meg hitét

a bemerítés vizében, követve Megváltóját, az ünneplő gyülekezet előtt. A helybeli énekkar szolgálatát Sellyei Imre őrbottyáni lelkipásztor igei szolgálata követte, az Apostolok Cselekedetei 8:26-40 alapján. Ismét feleleveníthettük az etiópi kincstárnok megtérésének történetét, amelyből sokat tanulhattunk, az Isten Igéje utáni szomjúságról és arról, hogy mi is legyünk készek ugyanolyan buzgón hirdetni az igét, ahogyan Fülöp tette. A képen (balról jobbra): ifj. Híri János, Dénes Zoltán, Híri Lea, Ráksi Patrik és Sellyei Imre lelkipásztor. A délután során négy órai kezdettel hálás szívünket hozhattuk Isten elé a hálaadó ünnepély keretein belül, ahol a zenei szolgálatot a kémeri fúvós zenekar végezte és sok hálaadó bizonyosságtétel hangzott el. Jó volt együtt visszaemlékeznünk a velünk történt eseményekre és gyönyörködni hatalmas Istenünkben. Veress Efraim szalárdi lelkipásztor az 1Móz 22:1-18 részből hirdette az igét Ábrahám hálájáról és a mi hálánkról. „Az Úr hegyén a gondviselés!” Mindenért az Övé legyen a dicsőség! **(Lukács Evódia Júlia)**

BIZONYSÁGTÉTEL

Gyermeckorom óta ott volt bennem a hit csírája és tudtam, hogy Isten gondot visel rólam. Próbáltam magamtól megerősödni, hitben járni, de ez nem sikerült. Fiatal éveimet Isten nélkül éltem, és elmélyültem a bűnben. A test kívánságai voltak fontosak számomra. 44 év telt el az életemből, hogy az Isten nagy kegyelme, az Úr Jézus szeretete, szabadítása változást hozzon az életembe. Rájöttem arra, hogy Isten milyen hatalmas, és mégis lehajol a bűnös emberhez, hogy megmentse. Azért, hogy én éljek, az Ő szent Fiának szenvednie és meghalnia kellett. Elgondolkodtam azon, hogy a mennyi Atyánk, és az Úr Jézus Krisztus milyen

nagy dolgot tett értem, és nekem is cselekednem kell valamit. Megértettem, hogy a legfontosabb az, hogy az Úr akaratára szerint éljek, hátat fordítva a világnak. Bűneimet megbánva, megvallva, Krisztus lábai elé térdelve, Isten kegyelméből új életet nyertem, amelyet 2019. november 3-án Érszöllősen hitvalló bemerítésben megpecsételtem. Nem szégyellem, megvallottam, hogy Jézus a Krisztus Úr és Király, életem Megváltója. Ámen! **(Dénes Zoltán)**

BEMERÍTÉS Mezőtélkiben. 2020. február 16-án bemerítési ünnepélyre gyűltünk össze Mezőtélkiben. Az Úr kegyelmesen meglátogatta a telki népet és a gyülekezetünket. Az elmúlt év végén történt három tragikus

haláleset, ami nagyon megrázta a roma népet. Elkezdték keresni az Urat és a szabadulást, mert nem akartak Isten ítélete alá kerülni. A visszaesett gyülekezeti tagok közül is többen megújultak, rendbe tették az életüket az Úrral és az emberekkel, és újra rendszeresen járnak a gyülekezetbe. A meg nem tértek közül pedig sokan keresték a megtérést, a szabadulást. Elkezdtek járni a gyülekezetbe, imádkoztunk velük, behívták az Úr Jézust az életükbe és elkezdődött a változás. Kívántak a gyülekezetünk tagjai lenni, kérték az alámerítést. A gyülekezet hat barátkozót talált alkalmasnak a bemerítésre. Miután foglalkoztunk velük, kitűztük a bemerítés napját, amikor zsúfolásig megtelt az imaház, kívül is sokan voltak. Az Igét Guti Gyuri pásztor hirdette, amit az Úr nagyon megáldott. Felvázolta, hogy mit kell tegyünk a lelkünkkel: elveszíteni vagy megmenteni – átadva azt az Úr Jézusnak. Sokan előre jöttek, akik megakarták menteni a lelküket és behívták az Úr Jézust a szívükbe, elmondva a megtérők imáját. Áldott legyen az Úr minden lélekért! A bemerítést Bányai János, a gyülekezet lelkipásztora végezte. Az alkalom szeretetvendégséggel zárult. **(Bányai**

Beteggondozás, beteglátogatás, gyógyulás

A NAGYVÁRADI KERÜLET SZOLGÁLTATTEVŐI
TALÁLKOZTAK BIHARSZENTJÁNOSON

Gyönyörű, új imaházban beszélgettünk 2020. február 29-én a másik, bomló „házzal”, törekény egészségünkről, közösségünk azon tagjairól, akiknek porsátora már igencsak gyengül. A nagyváradai missziókerület szolgálattevői Szentjánoson találkoztak az említett dátumon, hogy a beteglátogatás és a beteggondozás szolgálatáról elmélkedjenek, ezért imádkozzanak. A konferenciának a tavaly újjáépült szentjánosi imaterem adott otthont a vendéglátó gyülekezet tagjainak aktív szolgálata mellett.

A felvezetésben Szűcs Sándor, belényesi lelkipásztor, a Szövetség alelnöke, missziókerületi elnök idézett kommentár nélkül egy ószövetségi beteglátogatást a 2Kor 13-ból. Az ige itt Elizeus betegségét írja le, aki ebben az állapotban is vigasztalja, prófétál Jóásnak, majd meghal. Gergely András, nagyváradai diakónus a Jakab levele alapján szólított imádkozásra, a nyelv bűneivel való harcunkat emelve ki. „Van-e nekünk Lázárunk?” – tette fel a kérdést a folytatásban Papp Dezső házigazda lelkipásztor, kitágítva az alkalom témájának spektrumát azokkal, akik nem feltétlenül betegek, de más értelemben rászorultak. „Mert, ha nincs, Isten biztosan hoz majd élénk olyan embereket, akiknek a nyomorúságán megindulhatunk.”

A nap előadója Veress Efraim szalárdi lelkipásztor volt. Megvallotta, hogy nem veleszületett adottsága a beteglátogatás és nagy betegséget sem kellett eddig hordoznia, amiből tapasztalatot meríthetett volna, de Isten mégis használni tudja, amikor ezt a szolgálatot kell végeznie. „Ezért ne mondjuk ki könnyen, hogy mi nem vagyunk képesek végezni ezt a szolgálatot.” Az interaktív előadás során három altéma körvonalazódott: a betegek látogatása, a betegek, idősek hosszútávú (főként családon belüli) gondozása és a betegségekkel való gyógyulás. „Természetesen merül fel a gyógyítás kérdése is a betegségek kapcsán, ezért meg kell vizsgálnunk az ígét és imádkoznunk kell, hogy felismerhessük, mikor kell gyógyulásról beszélni, ezért könyörögni, és mikor kell elfogadni azt, hogy Istennek most nem az a nyilvánvaló akarata, hogy valakit

meggyógyítson, hanem az, hogy elkészítse a vele való találkozásra. Vagy éppen azt, amikor valakit a betegség nyomorúsága által akar lelkileg formálni, valamire felkészíteni.”

„Felmerül a kérdés, hogy mitől betegednek meg az emberek? Vajon Isten büntetése ez? Isten egészségesnek teremtette az embert, a Biblia azonban arról beszél, hogy a betegség, a halál az eredendő bűn következménye. Amikor Péter apostol beszél arról, hogy «az Ő sebeivel gyógyultatok meg», a szöveggörnyezet alapján elsősorban szellemi gyógyulásra utal. Azért sem valljuk minden esetben a fizikai gyógyulást, mert – szintén a Biblia értelmében – várjuk testünk megváltását, hiszen ez halálra van ítélve. Fontos ezt tudnunk, hogy ne csalódjon senki, ha Isten nem veszi el a betegségét, és ne gondolja azt, hogy minden betegség feltétlenül valamilyen személyes bűn következménye. Ettől Isten nem mindig véd meg.”

„Vannak szellemi hátterű betegségek, és ezeket is látnunk kell ahhoz, hogy megfelelő módon közelítsünk az ilyen betegekhez. Ilyen volt a meggörnyedt hátú asszony példája az evangéliumban. Van tehát olyan eset, amikor bátorítani kell a beteget, úgy, ahogy Jób esetében is kellett volna hozzáálljanak a társak, amikor nem a bűnt kell keresni, ami nincs, és van olyan, amikor azt kell mondjuk, hogy igen, ez a Sátán munkája és meg kell térni belőle.”

„És van olyan, amikor Isten nem ad gyógyulást, bár imádkozunk buzgón és neki lenne is hatalma rá. Úgy gondolom, hogy nálunk, a baptista gyülekezetekben nagyobb hangsúlyt kellene fektetni a betegekért való könyörgésre, ezt mi elhanyagoltuk kissé. Más közösségek talán a másik végletbe esnek, minden esetben olajjal kenik meg a beteget, mielőtt megkérdeznék az Urat, hogy mit kell cselekedni. Hamis reményeket sem szabad ugyanis ébreszteni senkiben.”

A beteggondozás szintén fontos és Istennek tetsző dolog. Ennek van egy hivatásszerű része, amikor valaki foglalkozásszerűen vesz részt mások gyógyításában, gondozásában, de van egy családi oldala is, amikor beteg hozzátartozóinkat kell gondozni. Veress Efraim >>>

>>> lelkipásztor több pozitív példát is adott olyan esetekre, amikor a család nagyon pozitívan, a gondozott lelki szükségére is odafigyelve vállalta fel ezt a nagy feladatot. „Mert a beteggondozás nemcsak fizikai ellátást jelent, hanem a lelki táplálékot is biztosítani kell. Ugyanakkor, a végső stádiumban azért is imádkozni lehet, hogy a beteget készítse el az Úr a vele való találkozásra.”

Mikor Istennek tetsző szolgálat a beteglátogatás szolgálata? A zsidók Istentől rendelt feladatnak tekintik, hogy a beteget meg kell látogatni. Példákat hallottunk az ószövetségi zsidók beteglátogatási szokásairól. Ők a mai napig Istentől rendelt jócselekedetnek, parancsnak tekintik, hogy a beteget meglátogassák. De mikor és hogyan lehet beteget látogatni a zsidó bölcsesség szerint? A rokonoknak azonnal meg kell látogatni a beteget, de a távolabb állók csak három nap után jöjjenek el hozzá, hogy „baját ne súlyosbítsák azzal, hogy betegnek mondják”. Volt olyan, akit a testvérek „buzgón” és hamar meglátogattak, és megijedt, hogy ilyen nagy a baj? Mert nem volt olyan nagy a baj. Ebben is bölcsességre van szükségünk. Szintén a zsidó hagyomány szerint a beteglátogatás lényege megnézni, hogy a betegnek mire van szüksége, mit kell érte tenni, hogy az örüljön felebarátainak, hogy utána imádkozni tudjanak érte. Ugyanis, aki meglátogatja, de nem imádkozik érte, nem teljesíti *micvá* kötelességét. Ezért ne látogassák a beteget sem a nap első három órájában, mert akkor a beteg megkönnyebbül és nem tartaná szükségesnek, hogy érte imádkozzanak, sem a nap utolsó három órájában, amikor a betegség súlyosbodik, és a beteg már lemondana arról, hogy imádkozzanak érte. Mindennek rendelt ideje van tehát, még a beteglátogatásnak is. Van, amikor a beteg kész fogadni a látogatót és nem teher számára a látogatás, és van, amikor nem illik háborgatni. Megfelelő lelkiállapot is kell ahhoz, hogy a látogató ne súlyosbítsa a beteg állapotát. Volt, olyan, hogy a látogató különböző hírekkel terhelte a beteget. Erre nincs szükség. Az sem mindegy, hogy a beteg milyen lelkiállapotban van. Olyan eset is van, amikor azért kerülünk betegségbe, netán kórházba, hogy Isten rajtunk keresztül szóljon valakihez, bár egészségesen is bizonyosságot tehetnénk. Sokszor van jó élményben is része a beteglátogatónak, amikor valaki békességgel megy az Úrhoz, és ez látszik.”

Az előadást követő hozzászólások leginkább a betegek gondozására és a gyógyulásra vonatkoztak, mindkét témával kapcsolatosan elhangzottak személyes átélések, de felmerült olyan eset is, amikor a szenvedő kérte, hogy mesterségesen ne tartsák életben.

Az alkalom végén a helyiek által felszolgált finom ebédet, a jó testvéri, baráti beszélgetéseket élvezhettük.

(Gönczi Géza)

Aranymenyegző Nagyváradon

Különleges ünnepre került sor 2020. január 19-én, Vasárnap, amikor **NAGY BÁLINT** és **IBOLYA 50.** házassági évfordulójukat ünnepelhették a családdal, valamint Giorgiov Adrián lelkipásztorral és feleségével.

A délutáni alkalmon a gyülekezetben is köszöntötték őket. Hálaadással emlékeztek meg az együtt töltött házassévekre, melyben sok áldást és győzelmes imameghallgattatást tapasztalhattak meg. Házasságukat az Úr két lánygyermekkel, – Ildikóval és Erikával –, két vővel és három unokával ajándékozta meg. Az ünnepélyen Giorgiov Adrián tv. az 1Kor 13-ból vett igékkel köszöntötte az ünnepelt párt. A „szeretet himnuszából” a szeretet fontosságát emelte ki, „mert mindaz, ami az életben nemes és szép akkor tud igazi érték lenni és maradni, ha szeretettel van átitatva”. „*Most pedig maradj a hit, remény és szeretet, e három, ezek közül pedig legnagyobb a Szeretet!*” Mindenért az Úré legyen a dicsőség! (Lányuk, Eszes Nagy Erika)

Luther gondolatai a járványhoz való hozzáállásról

„Ézért arra kérem az Istent, hogy köszönjön rajtunk, és óvjon meg bennünket. Orvosságot osztok, és én is beveszem. Tartózkodom a fertőzött személyektől és helyektől, ha nincs ott rám szükség, így vigyázva a saját egészségemre, nehogy én mérgezzek és fertőzzek meg másokat, és így hanyagságból okozzam mások halálát. Ha az Isten meg akar találni, akkor meg is talál, de így mindent megtettem, amit megtehettem, és így sem a magam, sem pedig mások haláláért nem vagyok felelős. Ha a felebarátomnak szüksége van rám, nem fogom elkerülni sem a helyet, sem a személyt, hanem önként odamegyek hozzá, és segítek neki, ahogy arról fentebb volt szó. Nézd, ez igazi, istenfélő hit, amely nem vakmerő, nem pimasz és nem istenkísértő.” (Luther: *Elmenekülhetek-e a halál elől?* Luther Válogatott Művei 5, 546)

Az örmény keresztyénekről (I.)

Interjú *Asatur Nahapetyan*-nal, az Örményországi Baptista Unió főtitkárával, az Európai Baptista Föderáció elnökével. Készült 2016-ban Balatonszárszón, kérdezett *Kiss Lehel*.

K. L.: Történelmi tény, hogy Örményország volt a világon az első, amelyben államvallássá lett a keresztyénség. Kérem, beszéljen ennek körülményeiről!

A. N.: Elöljáróban elmondanám, hogy amikor történelmi távlatokban beszélünk Örményországról, akkor nem csupán arra a kis kaukázusi területre kell gondolni, amely napjaink Örményországa. A mai Örményország alig van egytizede annak a réginek, amelyben kultúránk kivirágzott, és amelyben történelmünk nagy horderejű eseményei lejátszódtak. A Krisztus előtti IX.-VII. században fennálló Urartu-birodalom magába foglalta Anatólia nagyobb, keleti részét, a mai Azerbejdzsánt, Irak és Irán északi részeit. Az évezredek során sokféle kihívással kellett népünknek szembenéznie: a keleti és nyugati irányból terjeszkedő birodalmak a maguk uralma alá hajtották az örményeket, akiket semmiféle igyekezettel nem lehetett kipusztítani. Sokféle párhuzamot lehetne vonni közöttünk és Izrael között, ezért úgy gondoljuk, hogy bizonyos értelemben mi is Isten választott népe vagyunk.

A keresztyénség jelenléte már az apostoli kortól kimutatható az örmények között. Az egyik történet arról szól, hogy Abgar örmény király hallva Jézus személyéről, csodatetteiről, levelet intézett hozzá, amelyben meghívta magához. A Megváltó azt üzenete vissza, hogy majd apostolai közül fog valakit küldeni a királyhoz. Pünkösdtől után Bertalan és Taddeus kezdett missziómunkát az örmények között, mindketten vértanúhalált haltak. Azonban munkájuk nem volt hiábavaló – attól kezdve megbízható, írott források jelzik, hogy erős, jól szervezett keresztyén közösség alakult ki az örmények között, amelynek működése a történelem viharai ellenére töretlen maradt. Mivel az apostolok alapították, az örmény nemzeti egyház apostolinak mondja magát, önálló egyházi központtal és főpappal.

Diokletianus császár alatt általános volt a keresztyének üldözése, a pogány örmény király, III. Tiridát különös kegyetlenséggel végeztette ki a Krisztus követőit. Érdekes története van annak is, ahogyan egy Gergely nevű alattvalóját (aki keresztyénné lett), áldozni kényszerítette a pogány istenségnek, azonban az megtagadta a parancsot, és vállalta a válogatott kínzásokat, majd a mintegy tizennégy évig elhúzódó szenvedést egy mély verem alján. Ez a verem még ma is megvan, az Ararát hegyhez közeli Khor Virap kolostor területén. Gergely csodával határos módon

Asatur Nahapetyan és Kiss Lehel

túlélte az elzártságot, buzgón imádkozott az időközben súlyos beteggé vált III. Tiridátért, aki meg is gyógyult, majd Gergely által megkeresztelkedett. 301-ben Örményország a világ legelső keresztyén állama lett, ami nagy dolog, ha azt vesszük figyelembe, hogy a vallásszabadságról szóló milánói ediktumot csupán tizenkét év múlva hirdette ki Nagy Konstantin római császár. Gergely aztán megszervezte az örmény egyházat, felépítette a világ első keresztyén templomát, amely Ecsmiadzinban van, és azóta is az örménység szellemi központja. Gergely az utókortól megkapta a „Világosító” nevet, ugyanis ő általa terjedt el az evangélium világossága az örmények között.

K. L.: Hogyan terjedt el a baptista misszió Örményországban? Milyen fogadtatása volt?

A. N.: Az örményországi baptista missziónak három nagy korszakát különböztetjük meg. Az első korszak az 1820–30-as évektől datálódik, a második a Sztálin halálát követő korszak, a harmadik pedig a Szovjetunió összeomlása után kirobbanó, mindmáig tartó ébredés korszaka. A protestantizmus tanait először a svájci Bázeltől érkező evangélikus misszionáriusok hozták az örmények közé. Érthető, hogy a fogadtatás nem volt szívélyes a hivatalos egyház részéről, viszont a munkát megáldotta Isten: elterjedt a protestantizmus, amely kellő alapot szolgáltatott a nemsokára kibontakozó baptista misszióknak. Abban az időben Grúzia fővárosa, Tibiliszi egyfajta örmény szellemi műhely is volt, sok értelmiségi, művész is ott élt. A városban egy orosz személy merítkezett be legelőször, 1867-ben. Ettől kezdve intenzívebbé vált a baptista misszió mind az oroszok mind pedig a grúzok és az örmények felé. (...)

(Folytatás következő lapszámunkban...)

„Egység a generációk között”

– Összevont női kör volt Zilahon

A jelen kihívásait tekintve külön kegyelemnek tarthatjuk, hogy összegyűlhettünk a szilágysági miszsiókerület nőtestvéreivel 2020. február 29-én. A zilahi gyülekezet kedves fogadtatásában részesültünk, akik gazdagon gondoskodtak minden szükségletünkről. Mindezekért, és talán azért, amire nem is gondolunk, köszönetet mondunk az Úr nevében, és kívánjuk, hogy Isten pótolja minden szükségletüket!

Isten dicsőítésére ráhangolódva a helybeli lelkipásztor Nagy Ferenc köszöntötte az összegyűlt asszonysereget a 133. Zsoltár első versével: „Íme, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak!” Ezek után Nagy Anna a fa példájával és játékkal mutatta be az egységet: „a gyökér, az ágak, a levelek, a virágok mind egységben vannak.” Következett a Vas Ilona imára való buzdítása a 2Tím 1:3-5 alapján, amely biztat a képmutatás nélküli hit megélésére és átadására, hogy a következő generáció is követhesse azt. Értékes volt Borzási Márta üzenete, aki a samáriai asszony szemszögéből szemléltette, hogy mi sokszor csak a mély kutat látjuk: „Uram, nincs mivel mértened, és a kút mély.” A samáriai asszony csak a kutat látta. A probléma megoldása nem a mélységből érkezik, hanem Jézustól, fentről. A generációk közti különbség egy ilyen mély kút. Ismerjük fel Jézust a Mindenható Fiaként és ne a problémánk mélységeire koncentráljunk.

Épülhettünk élő bizonyosságtevések által is. Püsök Júlia emlékeztetett arra, hogy Isten ajándéka lehet egy-egy gondolat, élethelyzet is. Példaként hozta fel Naómi és Ruth történetét, kölcsönös ragaszkodásukat, akiket az Isten gazdagon megjutalmazott, mivel nem a saját érdekeiket nézték. Ebben az egységben lehet részünk, ha feltétel nélkül el tudjuk fogadni egymást. A tökéletes egységet az Úr Jézus mutatja be nekünk: „én és az Atya egy vagyunk.” Egy másik kedves bizonyosságtevőnk, Ivánitzki Irma, élettapasztalatai megosztásával buzdított arra, hogy az egységet építeni, munkálni lehet, de lehet rombolni is. És biztatott, hogy ne hagyjuk kialudni a szeretet és kedvesség lángját a szívünkben. A gyülekezetekben

levő egységről Dimény Edit testvérnőnk szólt, rámutatva arra, hogy akkor van egyensúly a gyülekezetekben, amikor idősök és fiatalok egyaránt vannak.

Vendég előadónk, Újvári Anikó, bemutatta a generációk közti különbségeket és azt, hogyan lehet egység a generációk között. A szívárvány történetével szemléltette, hogy a generációk közti különbségek átívelhetők. Bemutatta a régi idők asszonyait és az új generációt. És azt a következtetést vonta le, hogy minden generáció megfizeti az árát annak, ahogyan él. A globalizált világ is megfizeti az árát. Nem kerülhetjük el, hogy szembenézzünk azzal, aki a teremtető Isten. „Miként Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, urának nevezve őt, akinek gyermekei lettetek, ha jót cselekszetek, és semmi félelemtől nem rettegtek.” (1Pt 3:6). A megoldás az engedelmességben és az Isten félelemben van, ahol az egymás iránti tiszteletet és megbecsülést gyakoroljuk. Fontos hogy átadjuk az istenélményeinket is, hogy majd ők is mondják egyszer, amit Ruth mondott: „a te Istened az én Istenem.” Egyetlen útja a generációk közti egység építésének: Isten végtelen szeretete. Mivel ő elfogadott és ma is fogad magához, nekünk is be kell fogadnunk egymást generációról-generációra. Visszhangként csendült fel a következő énekünk: „Formáld a szívünket, köss össze bennünket szeretetben.”

A fórumbeszélgetést Sipos Tímea vezette, nagyon értékes kérdésekkel, mint például: „Milyen kincset kaptunk a női ágról, vagy milyen terhet kaptunk a női ágról?”

Az igei üzenetet a vendég előadónk férje, Újvári Ferenc, albertirsai lelkipásztor adta át a Jer 29:4-7-ből. Rávilágított arra, hogy a generációs különbségekre nem voltunk felkészülve. De az élet áldása Istentől való, és a mi dolgunk igent mondani rá. Aki megmarad az Úr félelmében, az élet áldását veszi Istentől.

Érkezésünkkel egy-egy darab madzag volt kitéve mindenki elé a padokra. Az alkalom végén pedig láncszemeket kellett kössünk ezekből, amelyeket egymásba illesztettünk, fiatalok és idősök egyaránt. Ahhoz, hogy egy láncot alkossunk, szükséges volt mindannyiunk láncszemére, amely az egységet jelképezi. Így énekeltük, egységben: „Formáld a szívünket köss össze bennünket, kérünk hallgasd meg Jézusunk.”

Sebestyén Hajnalka

Női csendesnap Kiskapuson

A kolozsvári missziókerület női csendesnapjára gyűlhetünk össze Kiskapuson február 29-én. Oláh Lajos lelkipásztor a 23. Zsoltárral köszöntötte az egybegyűlteket. Áhítatra buzdító gondolatokat Ferenczi Anna-Mária közölt a Róm 14:17-19 alapján, hozzá csatlakozott Oláh Gyöngyi az ApCsel 16:13-14-et idézve. Ezután Dr. Berszán Lidia nagyszerű előadása következett a **Nőszerepek változása** címmel.

Alapszerepeink alapfeladataink mentén alakulnak ki. Elsősorban nők vagyunk, anyukák, nagymamák, feleségek, társadalmi szerepünk is van, annak is, aki nem dolgozik munkahelyen. Van gyülekezeti szerepünk is, tartozunk egy közösséghez, kapcsolatokban élünk. Ezek az alapszerepek életszakaszonként változnak, átminősülnek. Néhány nagy lépcső is van az életünkben: a házasság, gyerekek, unokák születése, munkahelyváltás. Vannak kisebb lépcsők is, ami lehet külsőleg nem annyira látványosak, de alakítják életünket.

Szó volt a **családi szerepekről** is. Aki családban élünk, mind vágyunk arra, hogy kiegyensúlyozott családunk legyen. Nőként szeretjük, ha nyugalom, biztonság, egyensúly van az életünkben. Képesek kell legyünk megelégedni a változásokat is, amiben sokszor gyerekeink segítenek. Az Isten fele való bizalmunk nagyon sokat segíthet nekünk a változásban. Tanuljuk a **szülőséget, szülőtársságot**, megbarcoljuk azt, hogy mit alkalmazunk abból amit anyukánktól láttunk, mi az amit másképp gyakorlunk. Van egy olyan időszak, amikor két generációra kell odafigyelnünk, szüleinkre és gyerekeinkre is, és még talán aktívan munkába is járunk. Ez is egy olyan változás amit meg kell tanulnunk és amiben Isten segítségére van szükségünk. Egy másik nagy változás a **nagyszülői szerep**, amikor tanulni kell, hogy azt tegyem, amit a szülők mondanak. Ekkor kerülünk felnőtt-felnőtt viszonyba saját lányainkkal. Ezt a váltást sokkal inkább kell a nagyszülőnek tanulni, mint a friss anyukának.

A **feleség** szerep nagyot változott az utóbbi évtizedekben. Az Ige szerint a férfi a család feje és vezetője. Kell vigyázni, hogy a túl ügyes feleség ne hogy átvegye ezt a helyet, bár a világban láthatjuk, hogy sokszor ez történik. Isten Igéje mindkettőtől azt kéri, ami a nehezebb. A férfitől azt, hogy úgy legyen fej, hogy szeresse a feleségét, és a feleségtől, hogy úgy szeresse férjét, hogy engedjen neki, ami egyes magyarázók szerint azt jelenti: mindenben a keze alá dolgozik. De a felelős szerep a férfié.

Majd **hivatáshoz, munkához kötődő szerepekről** hallottunk. Rég a munka a háztartásbeli munkát és a gyerekek nevelését jelentette, de egy idő után bejött a két keresős gazdálkodás. Néhány évtizede felértékelődött a munka személyiség-értéke, amikor alulértékelik azt, aki csak otthon végzi a háztartásbeli munkát és neveli gyer-

mekeit. Az egyetlen értékadó azonban az, hogy jó „szakember” légy abban, amiben dolgozol.

Gyülekezeti szerepeink. Mi az, amivel sáfárkodhatunk? A nőknél az egyik sajátos képesség a befogadás, a másik a gondoskodás. Mindkettőben benne van a kapcsolatokban való tájékozódás. Feladatunk otthonossá tenni gyülekezeteinket, figyelni a másokra, személyes kapcsolatok fenntartása, empátia. Többféle szerepnek kell eleget tenni egy időben és ez időnként nehézséget okoz. Ha elgondolkodunk, rájövünk, mire mennyi időnk van és hol vannak ütközések, hol lenne érdemes változtatni.

Globalizációs hatások. Ezeknek vannak előnyei, lehetőségei, de hátrányai is. Egy negatív hatás, hogy az anyaság leértékelődik. Vigyázni kell, hogy vágyainkkal ne csapjuk be önmagunkat. Isten nem azért adta a szépségünket, hogy kíváncsossá tegyük magunkat a világban, mert ennek iszonyatos következményei lehetnek. Egy bátorító íge: „**az Úr tanácsa megáll mindörökké, szívének gondolatai nemzedékről-nemzedékre.**” (Zsolt 33:11)

Pár tanács értékeinkkel kapcsolatban: folyamatosan igazodjunk az Igéhez, figyeljünk arra, hogy minek mikor van a rendelt ideje, mi az, ami bepótolhatatlan, visszahozhatatlan. Ne feledkezzünk el Jézus missziós parancsáról, ami nekünk is szól, és betöltött szerepeink között megtaláljuk, hogy mikor és kik fele kell szolgáljunk.

Mindennapi recept: Kacagi! Kocogi! Érints! (A legközelebbieknek, minden napra jár négy ölelés) Segíts! Ráutaltak vagyunk Isten kegyelmére, segítségére, hogy ne veszítsük el a célt, ne hagyjuk magunkat elbizonytalanítani, **mert Jézus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.**

Segítsen az Úr mindegyikünket akarata szerint betölteni szerepünket! Rövid kávészünet után fórumbeszélgetés következett, amit Szűcs Panna moderált. A kiskapusi testvérek finom ebéd után bocsátottak mindenkit haza.

Ferenczi Anna-Mária, Kalotaszentkirály

Szerk.: Az eseményről Török Emesétől is érkezett beszámoló, amelyet helyszűke miatt csak a Szövetség weboldala, a <https://www.rmbgysz.ro/csnap-kmk> webcímen tudunk közölni. Olvassák szeretettel!

Mindennapi zenénk (II.)

Néhány szóban az egyházi zenéről...

A bibliai zsidóságnak, Izráel népének mindennapi életéhez szervesen hozzátartozott az ének és a zene: dicsőítő énekeket, himnuszokat, győzelmi énekeket, köszönő és köszöntő énekeket, valamint siratókat énekeltek. Már az első családfelevezetésénél a Biblia differenciáltan említi, hogy Jubál volt az atya minden lantosnak és síposnak. A próféták működése is sokszor kapcsolatos a zenével. Hivatásos zenészréteg az ószövetségi korban még nem alakult ki. Kivétel is volt, mert Dávid, a pásztorfiú olyan szépen hárfázott, hogy a zaklatott lelkiületű Saul király megkönnyebbült és jobban lett tőle. De, amikor a pásztorfiúból király lesz, minden megváltozik: városok épülnek, fellendül a kézművesség és a kereskedelem, a költészet és a zene. Ő alapítja meg az első zenész-testületet. Kinevezi a lévita nemzetség előjáróit, hogy gondoskodjanak énekesekről és hangszerekről. Elkezdik működésüket az udvari és templomi énekesek együtt is és külön is: a királyi udvarban az ünnepségek, a templomban a szertartások alkalmával. A korabeli hangzásra jellemző, hogy a Dávid által elrendelt templomot fia, Salamon király idejében szentelték fel, amikor már 4000 lévita 24 csoportban látja el a templomi zenei szolgálatot, akiknek élén 120 pap szólaltatja meg az ünnepi trombitákat. Általában ekkor már a vallási szertartás egészét átszötte a zene: a Biblia részleteit sem mondta, hanem énekelte a pap. Keleten a hangos deklamáló olvasás ma is szokásos. Időszámításunk kezdetekor, Krisztus születésekor a pásztorokat angyalok kara üdvözlí: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek és e földön békesség...” íme az azóta is annyiszor megzenésített Magnificat és Gloria szövege Lukács evangéliuma elején. Folytatódik tehát a zene: dal követi az utolsó vacsorát is, amikor Jézus és tanítványai „dicséretet énekelve kimennek az Olajfák hegyére” — Pál apostol felszólítja a kolosséiakat, hogy „tanítsák és intsék egymást zsoltárokkal, dicsérekkel, lelki énekekkel”. Jakab apostol is erre buzdít. „Öröme van-e valakinek? Dicséretet énekeljen.”

Ami a korai zenei műfajokat illeti, a korált említenénk meg. Ennek őseredetét a zsinagógák énekében kell keresnünk, ahonnan már az első, második században átszivárogtak az egyházi liturgiába. Ez az egyik legfontosabb műfaj, amelyik hosszú fejlődésen megy keresztül mind vokális, mind hangszeres formában. A IV. században Milánóban élt Ambrus püspök, aki rendszeresítette az egyházi éneklést, elsőként honosította meg Európában az antifonális zsoltáreneklést és a himnuszokat – sőt maga is költött szövegeket és dallamokat. Időközben Rómában is átszervezik az egyházi éneklést, a teljes gyülekezet helyett kiválasztják a szép hangú fiúgyerekeket és „schola cantorum” néven külön énekeskolákat létesítenek számukra, ami az énekkutatás fontos színvonal-emelkedéséhez vezetett. A gyülekezet lassan ki-

marad az éneklésből, a nőket pedig 578-ban végleg kirekesztik a templomi kórusból. Az egyházi dallamok rendezése 600 körül kezdődött, amihez jelentősen hozzájárult az igen muzikális, kiváló énektanító, Nagy Gergely (Gregorius) pápa is. Ő szabta meg az istentiszteletek melodikai sorrendjét és az éneklési módot is. A későbbi „gregorián ének” elnevezés is az ő emlékére született. 995-1050 között tűnik fel Arezzo Guido, akinek a kottairást és a szolmizációs rendszer megalapozását köszönhetjük. Ezek új távlatot nyitnak meg a zene fejlődésében.

A középkorban az egyszólamú éneklést kezdi felváltani a polifónia. A 12-13. században szaporodik a feldolgozott bibliai történetek száma. Az ótestamentumi szereplők közül Ézsau, Jákób, József és testvérei, valamint Dániel élete került leggyakrabban megzenésítésre. A 14. században fejlődésnek indult a hangszeres zene is, az orgona mellett, – amely ekkor már rendszeresen részt vesz a templomi szertartásokon, – feltűnnek a trombiták és más hangszerek is. A 15. században a leszűrt, áttetsző többszólamúság az „a capella” – kíséret nélküli – kórusokban teljeseedik ki. E hangzásvilágban nagy szerepet kap a szólamok közötti összhang. Az énekkar szólamai lassanként négyre, ötre, hatra bővülnek, míg a jó hangzásra új tudomány, az „ellenpont” előírásai vigyáznak.

A Luther Márton vezette reformáció az egyházi zenének is újabb lendületet ad, aki maga is kitűnő muzsikusz, több azóta is népszerű ének szerzője. Ilyen például az „Erős vár a mi Istenünk!” c. ének, amely egyenletes ritmusával, fennkölt harmóniájával éri el a megfelelő hatást. Az ő zenei munkatársa Johann Walter 1524-ben jelentős énekgyűjteményt ad közre, amelyet még más kiadványok is követnek. A különféle megoldások közül állandósul a tömör összhangban nyugvó, mondatokra tagolódo korál, a felső szólamokban énekelte dallammal, és átmegy a gyülekezeti éneklés általános használatába és fő gyökerévé válik a protestáns orgonaművészetnek is. Így lépünk át a zenei barokk korába, amelynek arculatát lehetetlen egyetlen ecsetvonással megfesteni, főként a műformák sokasága és a stílusbeli különbségek miatt. Elegendő Bach négyszólamú koráljaira, orgonafugáira, Brandenburgi versenyeire hivatkozni, hiszen mind külön világ, más zenei anyag, szövegmód, konstrukció. A barokk zene különböző ágazatainak végső, legmagasabb szintű összegzése Bach és Händel nevéhez fűződik. Ebben az időszakban nem is egy, hanem három évszázad zenekultúrájának alapjai szilárdulnak meg: a vezető dallam uralma, a hangszín jelentősége, a hangolás, hangnemek és összhangok új rendszere. Ekkor kezdődött a versenymű, a fuga, a szonáta, a kantáta, az oratórium, a rekviem és az opera pályafutása.

A zene tehát sajátos eszköze az önkifejezésnek, s talán elvontabb jellegében van az a titok, amely összeköt bennünket, embereket egy magasabb világgal, s amely Isten dicsőítésére is kiválóan alkalmassá teszi ezt a művészetet.

Bokor Barnabás, Nagyvárad

KÉPHÍR. 38. TELEK, 2020. március 6-8, azaz tiszántúli, erdélyi, kárpátaljai lelki munkás konferencia. A kép Paptamásiban készült március 6-án. Az alkalom házigazdája Albert Zsolt készítette a felvételt, így őt nem látjuk. A konferencia bibliai főtémája volt: „Nemzedéki értékek harmonizációja a gyülekezetben”. A pénteki előadást Horváth Zsolt hajdúböszörményi lp. tartotta. Szombaton három régióra oszlott a csapat, és Szilágysámszonban, Paptamásiban és Magyarlónán voltak a témában további tanítások, beszélgetések. Ezeken a helyszíneken Nagy Kasza Dániel zápszonyi, Kiss János berettyóújfalui lelkipásztorok voltak az előadók. A szombati nap moderátorai: Tömöri Gábor, Schneider Károly és Komlósi Sándor voltak. A vasárnapi záróünnepélyeken ígét hirdettek Asztalos Imre, Kelemen Szabolcs és Péter István lelkipásztorok. A többi vendég 3-3 perces igei gondolatokat és üdvözlőket adott át. Zenei munkások voltak Szabó István és Szabó András kémeri karmesterek. Péntek és szombat este, vasárnap délelőtt és délután hitméllyítő, vagy evangelizációs alkalmak voltak nagyjából azonos időpontokban 32 gyülekezetben. Istené a hála azért, hogy az egyre súlyosbodó krízisekben lévő világunkban még összejöhetünk kutatni e témában Isten akaratát, egymást és a gyülekezeteket erősíteni a szolgálatban, a lélekmentésben és Urunk hűségében. Köszönet illeti a fogadó gyülekezeteket, pásztorokat, elöljárókat, nőtestvéreket a vendégfogadásban végzett szolgálatukért, áldozatukért, szeretetükért. Kérjük az olvasó testvéreket, hogy imádkozzanak minden közösségért és munkásért, akik rohanó világunkban még keresik Isten akaratát és azt hirdetni bátrak – így a TELEK munkaközösségért is! Köszönjük az eddigi imatámogatást, és Istené a dicsőség minden imádkozóért és hűségű munkásért! **(Katona László)**

FELVÉTELIZZ A TEOLÓGIÁRA!

A **BTA** felvételt hirdet a 2020/2021-es egyetemi évre a következő szakokon:

■ **lelkipásztori szak – alapképzés (BA- licenciátus diploma).**

A más igei szolgálatra készülők a **hitoktatói képzési irányt** választhatják, erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és nő tagjai.

A képzés a lelkipásztori szakon 8 félév (ez érvényes a hitoktatói képzési irányra is).

■ **Kántor szak – alapképzés (BA- licenciátus diploma).** Erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és nő tagjai. A képzés 6 félévig tart.

Szintén a 2020/2021-es egyetemi évre hirdetünk felvételt **mesterképzésre (MA), a baptista teológia tagozaton** azon érdeklődők számára, akik nem teológiából, hanem más szakterületeken szereztek licenciátus diplomát (pl. bölcsészkar, közgazdaság, mérnöki, orvosi stb.) Várjuk olyan férfiak vagy nők jelentkezését, akik a görög és héber nyelv mellett dogmatikai, biblikai- valamint gyakorlati teológiai képzés által hitben és ismeret-

ben megerősödve szeretnék szolgálni Krisztust és a gyülekezeteket.

A képzés 4 félévet ölel magába.

A **mesterképzésen** belül lehet jelentkezni **zenei specializációra** is. Erre jelentkezhetnek az evangéliumi közösségek (baptista, pünkösdi, testvérgyülekezet) férfi- és nő tagjai, akik rendelkeznek már licenciátus diplomával bármilyen szakterületen.

A képzés minden szakon magyar nyelven történik.

A jelentkezéshez szükséges feltételekről és iratokról részletes információ található Szövetségünk honlapján, a Teológia menü alatt: <http://www.rmbgysz.ro/teologia>

További információk végett érdeklődni lehet a nagyváradi Fakultatív Konzultációs Központ irodájánál: (e-mail: teologia@rmbgysz.ro, tel.: 0735-500 700)

Jelentkezési határidő: 2020. május 30.

Fazakas György
Giorgiov Adrián

Sikerképleteink kudarca

Nem tévedek nagyot, ha azt állítom, hogy mindenki-
nek vannak álmai. S a mai modern pszichológia, a
társadalom és a keresztény irodalom is sokat foglalko-
zik ezzel a kérdéskörrel. Jó, ha vannak álmaid, küzdj ér-
tük, s ha megteszed a részed, és Isten megsegít, az ál-
dások mind a tieid lesznek. A rövid, ám annál mélyebb
kérdés már csak az, hogy az én álmaim megegyeznek-e
Isten álmaival? Egyáltalán neki van konkrét álma az én
életemre nézve, vagy csak hagyja, hogy az események
folyjanak a saját medrükben?

Dr. Larry Crabb az *Összetört álmok* című könyvében
szétválasztja az álmokat két csoportra. Vannak ala-
acsonyrendű és magasrendű álmok. Alacsonyrendű ál-
moknak nevezhetjük a karriert, biztos egzisztenciát,
stabil kapcsolatokat, diplomát stb., amelyek valóban
fontos dolgok, és mindannyian sokat küzdünk ezek el-
éréseért. Azonban Isten tervei nem magasabbak ennél?
Például az, hogy megismerjük igazán Őt, az Ő erejét, és
az az igazi édenihez hasonló kapcsolat kialakuljon kö-
zöttünk? Ha csak az alacsonyrendű álmok fele hajtunk,
akkor sajnos ki kell mondani, hogy megegyezik az élet-
filozófiánk a bolond gazdagéval. Teremtsünk magunk-
nak biztos egzisztenciát, és akkor nyugodtan kiülhe-
tünk a saját tengerpartunk szélére egy koktéllal és él-
vezhetjük az életet.

Na de ez az igazi élet?

És ha az éjszaka elkéri a lelkem? Jézus itt arra tanít,
hogy az Istenben kell gazdagoknak lennünk igazán. Ré-
széről ez a legnagyobb álom a mi életünkre nézve. Mert
amíg a mi elménk és tervezési képességeink végesek,
addig az övé végtelen. Míg mi csak a láthatókra tudunk
nézni, Ő tudja a láthatatlanokat is, és arra akar minket
tanítani, hogy a valódi élet sokkal több annál, ami a fi-
zikai szemünk elé kerülhet. Ez olyan, mint egy nagy
térkép, ami nyolcra van összehajtván. Ha csak a nyol-
cadrészt nézzük, akkor a következő néhány száz mé-
tert látjuk, ahová el kell jutnunk. A végállomás meg a
további út körülményei ismeretlenek előttünk. De mivel

Isten volt a térkép megalkotója, Ő hajtotta össze úgy, és
pont ott, ahol kellett, így nagyon jól tudja az összes kö-
vetkező lépést, ami ránk fog várni, és úgy alakítja az
utat, hogy felkészülten érkezhessünk meg a végállo-
máshoz.

Be kell látnunk tehát, hogy Isten *igazán* akar nekünk
segíteni. Ő igazán meg akar minket áldani. Ha ezt
őszintén átgondoljuk és elfogadjuk, akkor nem kizárt,
hogy hosszú és váratlan út vár ránk az áldások felé. Hi-
szen a várt út képlete a következő:

Isten (Ima) + Tervek + Idő + Munka = SIKER

Ez lenne a mi keresztényi képletünk a sikerre, ami
első ránézésre nem hangzik könnyűnek, de teljesíthető.
Azonban jó lenne Istent végre valódi hatalmában látni,
s nemcsak egy tényezőként a mi sikerképletünkben,
akinek kötelessége teljesíteni a megadott feltételeket.
Mi van akkor, ha nem teszi, és Ő egy váratlanabb, szö-
vevényesebb utat választ arra, hogy áldásait megkapjuk
tőle?

Gyakran hallani olyan sikertörténeteket, amelyek a
fenti képletnek tettek eleget. „Volt egy nehéz megol-
dásra váró helyzet, amelyre rengeteg időt, energiát for-
dítottam. Lehetetlennek tűnt, de Isten megsegített, és
sikerült.” A válasz a hála és az öröm hullámhosszain
merül ki. Semmi baj nincs az ilyen történetekkel. Ha
halljuk, együtt örülünk barátainkkal, és hálát adunk
érte!

De mi van akkor, ha egy másik utat kell járnunk? Ha
abból a nehézségből nem sikerül elsőre kimeneked-
nünk? Ha a beteg nem gyógyul meg azonnal? Ha a vizs-
ga nem sikerül? Ha már évek óta hangzó imáinkra nem
találunk választ?

Felettébb nagy kudarcok nem voltak az életemben. Az
előbbieken felvázolt, igen elterjedt képlet szerint él-
tem. Nagyra tartottam saját igyekezetemet, erőmet,

akaratomat és szorgalmamat, no persze a sikereimből egy keveset tulajdonítottam Istennek is. De ma már úgy gondolom, hogy Isten különleges kegyelmének tudható be, ha lassan kezdte kibontani az Ő magasabb rendű terveit, romokba döntve a saját elképzeléseim. Ilyenkor a természetes emberi reakció rengeteg kérdés és lázadás Isten ellen. Talán neked is ismerősek a következő mondatok: „De ő mitől jobb keresztény, mint én? Neki miért megy minden ilyen flottul, nekem meg nem?!” vagy: „Sőt, nézd Istenem, ott van a harmadik, állandóan káromkodik, még ateista is, és neki mégis minden sikerül! Én pedig... járok missziózni, meg imaházba, szolgálok... s mégis ez történik velem?! Mit fognak mondani a gyülekezetben a testvérek, ha meghallják, hogy ilyen sikertelenségek vannak igazából az életemben?”

Legtöbbször ilyen, és ehhez hasonló gondolatok formájában nyilvánul meg bennünk a csalódás. Ez persze kívül más, személyes baráti, családi kapcsolatainkra is. Elkezdünk bezárkózni, tudatosan falakat építeni magunk köré. Aztán amikor azt hisszük, hogy rosszabb nem lehet a helyzet, egy következő kudarc vagy sikertelenség után teljesen összeomlunk. Elsőként a düh, az irigység, a miértek, a keserűség tör fel.

Melyek azok az igazságok, amelyek ilyen helyzetben segíthetnek rajtunk, még akkor is, ha értelmi szinten igen jól tudjuk és hangoztatjuk is naponként, viszont lehet, hogy annak mélységeit sohasem éltük meg?

1. Vannak dolgok, amelyeket a földi életünk során soha nem fogunk megérteni. Van, amikor Isten kegyelmes és kijelenti számunkra nem csak a tervét, hanem meg is magyarázza, hogy mit miért tett, de ezek sokszor homályosak maradnak előttünk mindaddig, amíg Isten elé fogunk kerülni, ahol minden kérdés, szenvedés és harc értelmet fog nyerni.

2. A keresztyén élet egy kemény harc. Igen, tudom, hogy ezt a mondatot mindenki kismilliószor hallotta már, vagy saját maga is hangoztatta. Azt is elmondjuk, hogy ez a harc sokkal keményebb, mint bárki gondolná, ugyanis a

sötétség erői ellen folyik. Azonban kudaraink legmélyén jövünk rá arra, hogy a Sátán valóban dolgozik ellenünk. Nevet rajtunk, ha sikerült meghódítania, nevet rajtunk, mert elérte a célját: Isten ellen fordított.

3. A Sátán ma is kikér Istentől embereket magának. Igen, akármennyire rosszul hangzik, ez nemcsak a Jób korában fordult elő. Az Úr átadta Jóbot, mindenét – az életén kívül – a Sátánnak, elveszítette javait, majd a hosszú és fájdalmas út után Isten mindent visszaadott neki, kétszeresen. Az ördögnek ma is szúrja a szemét az, ha valakit nem tud kiközökenteni az istenimádatból. Tökéletesek nem vagyunk ugyan, de ragaszkodva Istenhez tudunk Neki tetsző életet élni, ami a Sátánnak elég ok arra, hogy harcot indítson ellenünk.

Ő nem azokat a keresztyéneket szúrja ki magának, akik csendben meghúzódnak a padban minden vasárnap, és nem csinálnak semmit, hanem azokat, akik számára igazán veszélyforrások, mert az Isten táborát akarják erősíteni és szaporítani. Akik nem a kispadon ülnek, hanem a döntőt játsszák.

Az Isten engedelnyt adhat neki arra, hogy megszorongasson, hogy az élet fontos területén kudarcot vallj. De nem adhatod meg neki a sikerélmény érzését! Azért is fel kell állni és viszsztatérni, nem hozva gyalázatot Isten nevére! Emlékeztess arra magadat és őt, hogy ő egy bukott angyal, akinek a veszte már el van dőlve, te azonban egy Győztes Isten gyermeke voltál és most is az vagy, akármilyen rosszul áll a szénád! Kérde-seid kereszttüzében, ha megteszed ezt a lépést hittel, a Sátán kezd egyre összezsugorodni a szemeid előtt, Isten dicsősége és ereje meg betölti az ő helyét.

Megszoktuk azt, hogy nem beszélünk a harcainkról. Nem merünk beszélni róluk. De miért nem, ha azt általánosan állítjuk, hogy a keresztyén élet egy harc? Ehiszük mi ezt a mondatot valójában? Vagy csak a megszokott és mormolt kliséink közé tartozik?

Ha valaki Krisztus hadseregébe beállt, az a legnagyobb harcot vívja, amit ember valaha vívhatott. Nem tehetjük bele a mi sikerképletünkbe Istent, mint egy tényezőt a többi tag mellé, hogy amikor rákerül a sor, akkor elvégzi a feladatait, így a képletünk sikeres, az eredmény adott.

Ő néha a szövevényes, és fájdalmas utat választja. Miért? Azért mindenképpen, hogy megdicsőüljön az Ő neve. Aki-nek nem tetszik Isten sikerképlete, az kiléphet még ma az Ő hadseregéből. De tudnia kell, hogy az ellenfél seregének végső sorsa a halál lesz, míg az Isten seregéé a győzelem. S ez számít! És az utolsó napon csak ez fog számítani!

„Az igaz pedig hitből él. És aki meghátrál, abban nem győnyörködik a lelkem. De mi nem vagyunk meghátrálás emberei, hogy elveszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk.” (Zsidók 10:38–39)

Trinfa Johanna

**YOUR CHOICE:
LIGHT OR DARKNESS**

2019 decemberében oszlopos és meghatározó tagjától búcsúzott a koltói gyülekezet. † **Koncsárd Dezső** 1932. április 28-án született Koltón. Csupán tizenkét évesen, legnagyobb fiú gyermekként ő vette át korán elhunyt édesapja szerepét, s egész későbbi életére jellemző volt a kemény és lelkiismeretes munka úgy a családi, mint a gyülekezeti környezetben, gyülekezetvezetőként. Mindebben felesége, szül. Mór Margit 59 évig kitartó volt támasza. Szenvedélyesen látogatta a falu betegeit, számon tartotta és a szíven hordozta őket. Érzéseit, gondolatait és üzenetét többek között versek írása által is kifejezte. 87 éves életútjának végére érve sok fájdalma volt, lélekben már érezte, hogy közel van a célhoz. 2019. december 18-án fejezte be futását. Temetésén János Csaba lp. testvér hirdette az ígét a Zsolt 116:15 alapján: „Az Úr szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála.” Hálások vagyunk az életéért, és bízva búcsúzunk tőle, mert „... nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” (2Kor 4:18).

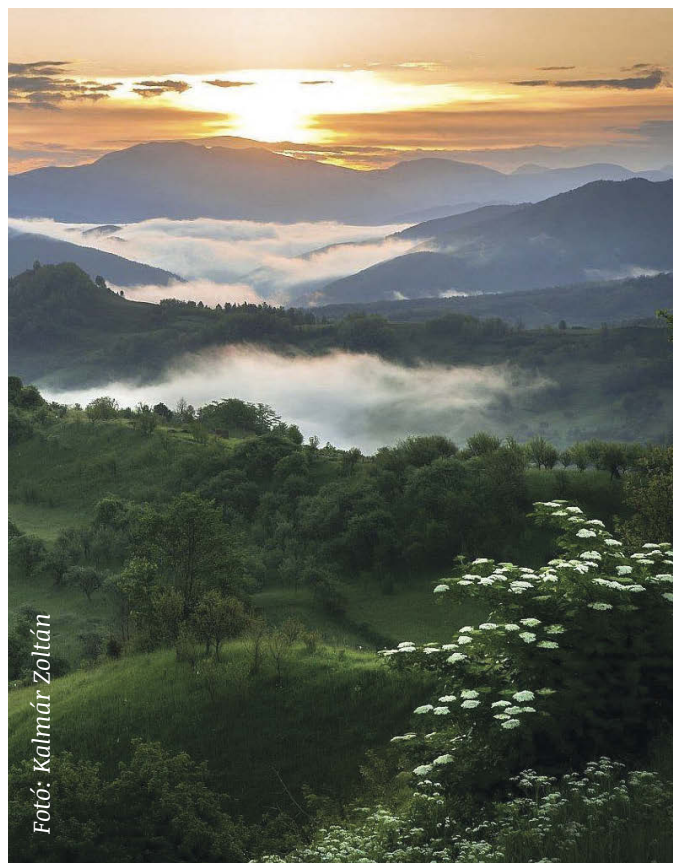
(Koncsárd Emília)

■ † **Juhász József** 1931. január 15-én született Lecsméren Juhász Ferenc és Eszter első gyermekeként, ahol istenfélő családban, református hitben nevelkedett. Szülőfalujában nőtt fel, itt végezte az elemi iskola hat osztályát. Fiatalként hároméves katonai szolgálatot teljesített. 1956. november 22-én kötött házasságot az ugyancsak lecsméri származású Szász Emmával. Házasságukat Isten három gyermekkel ajándékozta meg. Kenyerét fizikai munkával kereszte. Mindenki precíz és alapos munkájáról ismerte. Életében a változás, a nagyszerű, az új az volt, hogy megismerhette Jézus Krisztust, mint személyes megváltóját, és vele élő kapcsolatra jutott. A hatvanas évek ébredési szele őt és feleségét is megérintette, hallották az evangéliumot és elhatározták, hogy az Úr Jézust fogják követni. 1969. október 12-én a bemerítkezés által is vallást tettek hitükről Szilágynagyfaluban. A lecsméri baptista gyülekezetbe épültek be, ahol testvérünk gyülekezetben imaórávezetőként, igehirdetőként, elöljáróként szolgált. Rendszeresen látogatta a gyülekezetet, amíg az egészségi állapota megengedte, egészen 2019 januárjáig. Életét minden téren a kitartás és hűség jellemezte. Szerény, mégis határozott jellemével példás életet élt családja és az egész faluközösség előtt. 2019-ben kezdett gyengélkedni, időskori betegségek-

ben. Földi zárandokútját 2019. június 24-én fejezte be. Bár az evilági életre vonatkozó reakciói fokozatosan gyengültek, halála előtt a Jézus Krisztusba vetett bizalmát fejezte ki. A temetésre 2019. június 26-án került sor Lecsméren. Vigasztaló ígéket hirdettek: a háznál Albert Zsolt paptamási lelkipásztor az 5Móz 50:15-26, a sírkertnél Pardi Félix helyi lelkipásztor az 1Kor 15:54-57 alapján. Az elválás fájdalmas, de örülünk az élő reménységnek, aminek tanúi lehettünk. Búcsúzik tőle felesége, két gyermeke, menyé és veje, négy unokája és unokavejei, húga és annak családja, sógornője és annak családja, unokatestvérei, a baptista közösség, szomszédjai, és nem utolsósorban a végtisztességet tevő gyülekezet. **(Pardi Félix lp.)**

■ 2020. február 26-án kísértük utolsó útjára † **Mihály András** testvért, a széri gyülekezet tagját, aki 96 évesen az egész település legidősebb lakosa volt. Az utóbbi hónapokat kivéve, amikor betegséggel küszködött, példás igyekezettel látogatta az Isten házáat. Jó kedéllyel, előre tekintő reménységgel élte mindennapjait, odaszánása, tette készsége példa értékű. A gyászistentiszteleten népes családi kör és hallgatóság előtt Fekete Csaba és Fazakas György lelkipásztorok hirdették a vigasztalás Ígétjét, a sírnál pedig Székely Béla lp. szólt az örök reménységről. Szolgált a hadadnásdi gyülekezet ének-kara és zenekara. Isten vigasztalja a gyászolókat, és gyarapítsa az üdvözülők számát! **(Fazakas György lp.)**

Fotó: Kalmár Zoltán

Bácsi Sándor

Rázendül-e a szíved?

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!
Harsan a szó, s felujjong rá szívünk.
Széles mezőkön tavasz fénye árad.
Újult lélekkel így ünnepelünk.

Friss szelek fújnak. Elsodornak bátran
Üdvösnek vélt, számító tetteket.
Csak hitben lehet igaznak maradni
Béklyóvá kövült ritmusok helyett!

Reánk az Isten karja vár, kitárva,
a keresztről. Sugárzó kegyelem,
áldozat, amely nem marad halálba
roskadó kín, de győzelmet terem.

Világnagy hír ez! Rázendül-e szíved?
Készít-e, hogy a múlt kötéseit
mind veszni hagyj, s próbálj szenvedések
útján is járj, ha Krisztus megszólít?

Hogy semmi, semmi meg ne tántorítson,
míg megismered azt a szent erőt,
amely vezet a tövisverte úton
feltámadt életben meglátni őt.

Feltámadástól feltámadásig

Jézus szolgálatának utolsó hetei valóban a fenti furcsa címmel jellemezhetők. Az első feltámadás – inkább feltámasztás – Betániában történt. Jézus barátja, Lázár volt a halott, s mivel Jézus éppen távol volt, nőtestvérei sürgetve üzenték neki: „Mester jöjj, akit szeretsz, beteg”. Mi sem logikusabb ennél. Hiszen Jézus ebben a családban igazán otthon érezhette magát. Sokszor volt vendégük, s ha jól értem, a család belső helyreállása, lelki gyógyulása is Jézus munkája volt. Ám Jézus – a hívás ellenére – mégsem megy, nem indul. Megdöbbenő – mondhatnánk, de ha megértjük Jézus szándékát, akkor már nem is olyan érthetetlen. Lázár mintegy előképe lesz az Ő feltámadásának. Egyben bizonyítéka is Messiás voltának. Lázár feltámadása után néhány nappal már egész Jeruzsálem tudja az eseményeket. Igen sokan indulnak János evangéliuma szerint, hogy meglássák az életre kelt Lázárt, de a másik irányban is nagy a forgalom, hiszen a főpapok elé is sokan viszik a hírt: a halott négy nap után kijött a sírból. Lázár kétség nélkül él. A főtanács is kénytelen feltenni a kérdést: Mi legyen Jézussal? Sok és hatalmas jelet – értsd: messiási jelet – tesz, és egyre többen hisznek benne. A

válasz egészen elképesztő: Meg kell ölni mindkettőt. Jézust is – útban van, Lázárt is, mert személye megkerülhetetlen akadály... Amire senki nem számíthatott Izrael vezetői közül, hogy az ünnepre, azaz a pászkára gyülekező sokaság között nemcsak jelen lesz Jézus, hanem szembesíti népét a valósággal: „Királyod érkezett hozzád”. Szamárhátra ül, pontosan úgy, ahogy azt Zakariás megprófétálta, s ujjongó, hozsánázó tömegtől körülvé vonul be Jeruzsálembe. Ráadásul a tömegben nemcsak érkező zarándokok keverednek a tanítványokkal, hanem Jézus elé egy Lázár feltámadásától meggyőződött sokaság vonul... Felharsan a kiáltás: „Hozsanna! Áldott, aki az Úr nevében jön! A mennyben békesség, hozsanna a magasságban!” „Hallgattasd el őket!” – követelik a papok és írástudók, s nem tudják, hogy ez a mondat sorsfordító. Mintegy erre reagál majd Jézus, könnyeivel küszködve: „Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől. Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ követ, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.” (Lk 19,42-44) Ám mindez a gyilkos irigységet és féltékenységet nem állítja meg! A háttérben már keresik és megtalálják Júdást és a főpap is kimond egy politikai indítékú, ám prófécivá váló mondatot: „jobb, ha egy ember hal meg a népért.” (Jn 18,14) Ám Jézus nem sodródik az eseményekkel. Tudatosan készül az előtte lévő eseményekre, tanítványait jó előre többször is figyelmezteti. A leghatározottabban kijelenti, hogy senki nem veheti el az életét, ő maga adja oda. De ugyanakkor azt is kijelenti, hogy vissza fogja venni, mert ez is hatalmában van. (Jn 10:18) Tehát Jézus nem a halálra készül, hanem az egész folyamatra, benne a keresztre feszítés borzalmával és a feltámadás dicsőségével. Pál apostol szavai ma is iránymutatóak: „Halálra adatott a mi bűneinkért és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.” (Róma 4,25) Ám a feltámadás nem mindenki számára hozott kiengesztelődést és megbékélést! Jézus üres sírja az evangélium örömét jelentette a benne hívőknek – és jelenti ma is – ám azoknak, akik gyűlölték őt, csak újabb okot adott a csalásra, a megvesztegetésre, a hazugságra... Húsvét előtt vagyunk. A feltámadás öröme és fénye vajon behatolhat-e a lelkünkbe? Átéljük-e, hogy mindez értünk, a mi megváltásunkért történt? Van-e, lesz-e közösségünk az élő Jézus Krisztussal, aki Isten Bárányaként megfizetett a bűneinkért? Felismerjük-e „meglátogatásunk idejét”, vagy a Feltámadott nélkül megyünk tovább? Átéljük-e a visszavonhatatlan csodát: Jézus él – és vele élünk mi is...? S nemcsak egy időre kaptuk vissza az életünket, mint Lázár – akinek a sírja mindmáig Cipruson található – hanem érvénybe lép számunkra az ige: Aki hisz a Fiúban, örök élete van, az nem megy ítéletre, hanem átment a halálból az életbe.

Kulcsár Tibor

A cikk megjelent a **MERA rádió Antenna c.** magazijnának 2019. évi 1. számában.

Túrmezei Erzsébet

Reggel a temetőn

*Feltámadunk! - Tavaszi reggel
beléptem a temető kapuján.
Élet fakadt a fákon. A rigók
korai fűttye kedvesen köszöntött,
A nap melege ragyogón elöntött...
és mentem az úton.*

*Feltámadunk! - Márványba dermedt
gyász, gyötrelmek alakjai között
fehér fenségben, fennen Krisztus állt,
s elnézett a sok ezer sír felett,
mint a halálra örök felelet,
nagy, diadalmas „nem!”*

*Feltámadunk! - A kedves síron
tavasz és szeretet kezenyomán
ragyogott a reggeli sugarakban
sárga, lila árvácskák bársonyszirma.
S én elolvastam, ami fel van írva
az egyszerű kövön. (...)*

*Feltámadunk! - Valaha itt élt,
valaha itt járt minden nemzedék...
apák, fiak és késő unokák.
S a nagy sereg, a végláthatatlan,
együtt fog állni ama pillanatban bírói szék előtt.*

*Feltámadunk! Mennyit temettek,
mennyit temetnek. Hideg holtakat.
Temetnek télben, temetnek tavaszban.
Ifjat, öreget, ma mást, holnap engem.
S más zengi majd, ha el szabad pihennem,
az élet énekét.*

*Feltámadunk! - Ki mondaná meg,
hány ajk suttogta elhidegülően,
de diadallal... és hány szív dobogta
utolsó, bizakodó dobbanással,
halálban halhatatlan hitvallással,
hogy él, mert Krisztus él! (...)*

*Feltámadunk! - Ha minden reggel
mindenki megjárna a temetőt,
s az örökélet végtelen vizében
a lelke megmerülne - szomszéd kanna -:
nem így sietne, és nem így rohanna,
és más lenne a szeme, más az arca,
és más az útja, biztosabb a harca,
hiszen... feltámadunk!*

Mondjátok el, hogy feltámadt! (Mt 28)

Az Úr angyala leszállt a mennyből, és a sírhoz lépve elhengerítette a követ. Nem azért, hogy Jézus kijöheszen, hanem hogy láthatóvá tegye az üres sírt. A feltámadt Krisztusnak sem a falak, sem a záruk nem jelentettek akadályt a közlekedésben, de a gyenge, törékeny asszonyok előtt a kő nagy akadály volt. Ez az akadály tehát elhárult, de ott voltak még az örök. Velük mi történt? Az Úr angyalának félelmetes jelenléte megbénította őket. A kő elhengerítése és az örök megbénítása az Úr angyalának feladata volt. Mindkettőt tökéletesen végrehajtotta. A húsvét egyik üzenete, hogy mind a fizikai, mind az emberi akadályok ma is eltűnnek azok előtt, akik őszintén vágnak a megfeszített Krisztus után!

Az asszonyoknak azt mondta az angyal: „Ti ne féljete!” Mindenki másnak van oka félni a feltámadás miatt. Mindazok, akik nem élték át a nagypéntek fájalmát, akik nem szeretik hallgatni a megfeszített Krisztusról szóló prédikációkat, akik nem akarnak megfeszített Krisztussal, azok retteghetnek a húsvét igazságától. Viszont, akik ismerik a megfeszített Krisztust, azok azt hallják ma is: Ti ne féljete! Milyen nagy bátorítás ez ma is, amikor ellenség-gel, betegséggel vagy akár a halállal kell szembenézni azoknak, akik Őt keresik. Meggyőződhetnek arról, hogy Jézus Úr, mert győzött a bűn és halál felett.

Az üzenetet hittel elfogadó és engedelmesen továbbító asszonyok kiváltsága, hogy találkoznak a feltámadt Krisztussal, aki megerősíti bennük a hitet, és biztatja, hogy adják tovább a jó hírt: a többiek is megláthatják Őt! Vágyol Jézus közelébe? Sok akadályba ütközel? Ne félj! Ne add fel, haladj tovább! Találkoztál már a feltámadt Krisztussal? Ne hallgasd el, add tovább a jó hírt a szomorkodóknak: Ma is lehet Vele találkozni!

Veress Efraim lp. (Áhítat – 2020)

Szeretet – kiadja a Romániai Magyar
Baptista Gyülekezetek Szövetsége

Elnök: Pardi Félix

Főszerkesztő: Szabó László

Felelős szerkesztő: Gönczi Géza
410050 ORADEA, Str. Gen. H. M. Berthelot 5.

Szerkesztőségi telefonszám: 0735 500 009

E-mail: szeretetlap@gmail.com

Postázással kapcsolatos kérdések: 0735 500 919

A szerkesztőség fenntartja a jogot, hogy
a kéziratokat szükség szerint átdolgozza.

Lapzárt: a megjelenést megelőző hónap 12-e.

Nyomtatás: Pentaprint Nyomda, Bihar.

A lap megjelenik havonta. ISSN 1223-4605